

Pole orané s Chlumem v pozadí

Vstávalo se ráno do tmy. Hvězdy na obloze si pohrávaly a skoro do poslední chvíle nebylo známo, jak se počasí 14. ledna 2023 projeví. Studený vítr byl nepříjemný. Asi to vadilo i ptactvu, které bylo rozmístěno v krajině cestou k radomyšlskému hřbitovu.

Poštołka obecná od kostela sv. Jana se tentokrát nekonala. Pouze dva drozdi kvíčaly se nakrátko schovali v remízku se švestkami.

Při procházení lipové aleje u kostela nastalo váhavé svítání. Slunce souperilo s mraky a větrem a oblaka dostávaly červánkovou barvu. Kdo s koho?

Lesík Hájek nezklamal. Ozýval se pípáním drobných sýkor koňader, brhlíka lesního a své soupeřivé reje zde prováděli i 4 strakapoudí velcí. Zdá se, že jaro začalo.

Pátrání po bezobratlých moc úspěšné nebylo. Vlastně skoro nic. Jen jedna stonožka a droboučký pavouček. Snad skálovka.

Od rybníků při radomyšlském nádraží a obce Osek se ozývaly husy velké.

U židovského hřbitova jsem krátce spatřil kousek srnčího, jak mně mává zrcátkem. Lepší bylo seskupení lišejníků a mechů. Jen to pořádné světlo chybělo.

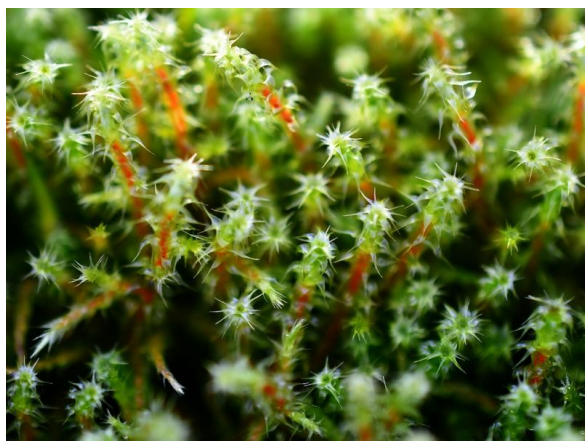

Cestou prostřední *Terčovník zední*

jsem pozoroval na větvičkách trnek a švestek krásně zelenkavou terčovku bublinatou. Kousek dál zase terčovník zední. Přímo umělecké barvy ve všedních drobnostech. Na jedné ze zahrad obvyklý trávni mech, kostrbatec zelený.

Sluneční svit se objevil, když jsem stál na vrchu Věna. Ostré světlo postříbřilo zoranou půdu v pruzích od cesty až kamsi k remízku pod Chlumem. Vzpomněl jsem si na staré knihy s fotografiemi a zálibu některých fotografů v tomto úkazu.

V nádrži nad přírodním koupalištěm Věno se hojně pod hladinou vznášel rdes kadeřavý. Ale živočichů by se jeden těžko dohledal. Z borového lesíku se ozval krátce strakapoud velký a datel černý.

Kostrbatec zelený

Cestou od Věna do Domanic posedávalo a poletovalo ve směsce hejno strnadů obecných a vrabců polních. Obvyklá káně lesní nebyla.

V Domanicích plody drobné mišpule německé již pomrzly a změkly. Jíst jsem se je tentokrát neodvážil.

Cestou k Hornímu řepickému rybníku jsem pozoroval dvě kroužící káně lesní. Hrály si ve vzduchu občas na honěnou a potom zapadly někam k Pílskému rybníku.

Horní řepický rybník měl na hladině při severozápadním břehu dva morčáky velké a jednu volavku popelavou, která se brzy vznesla jako pterodaktyl. Část rozdělovací hráze uprostřed rybníku byla ponořena. Přejít po kluzkém prknu přes jalový splav tohoto rybníka dramatický nebyl.

Při aleji od Pílského rybníku do Droužetic na poli zmiňované káně lesní a 7 vran obecných. K tomu 5 volavek popelavých a dvě volavky bílé.

V remízku mezi poli jsem vyplašil opět srnčí zvěř a popohnal dvě sojky obecné. Solitérní dub letní uprostřed louky stále stojí. Tak je to dobré.

A potom již zbyla cesta lesními pěšinkami přes kousek Ryšov a Šibeniční vrch do Strakonice.

Vlastně se to mapování povedlo. Ptačích dravců nebylo sice hojně, ale krajina byla krásná.

